

Bilag til bet. o. lovf. vedr. udstationering af lønmodtagere

dog til de ufravigelige regler om minimumsbeskyttelser i udstationeringsdirektivet, som skal iagttages af arbejdsgivere for udstationerede lønmodtagere, hvorfor en fagforening ikke kan kræve af en udenlandsk tjenesteyder, at denne skal opfylde andre forpligtelser eller mere favorable vilkår i en situation, hvor der er lovgivet på området.

I præmis 110 slår Domstolen fast, at restriktionen i form af de kollektive kampskridt, som dem der var genstand i sagen, ikke kan anses for begrundet i tvingende almene hensyn, når der ikke findes bestemmelser af nogen som helst art, der er tilstrækkeligt præcise eller tilgængelige til, at en udenlandsk tjenesteyder kan få klarhed over de forpligtelser, der gælder med hensyn til mindsteløn.

EF-domstolens konklusion på det første præjudicielle spørgsmål

Domstolen sammenfatter besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål 1 i præmis 111, hvor det fastslås, at Traktatens artikel 49 og udstationeringsdirektivets artikel 3 er til hinder for, at en fagforening gennem kollektive kampskridt forsøger at få en tjenesteyder til at tiltræde en kollektiv overenskomst, der indeholder videregående forpligtelser på de i udstationeringsdirektivet artikel 3, stk. 1, 1. afsnit, litra a)-g), anførte områder, hvor der er minimumslovgivning, samt områder, der ikke er nævnt i artikel 3.

Ekskurs: Domstolens afgørelse i C-346/06 (Rüffert) i lyset af Laval

Uden at der her på nogen måde tages stilling til de overvejelser, som afgørelsen i Rüffert-sagen i øvrigt måtte give anledning til, kan det anføres, at visse af denne doms præmisser relaterer sig til centrale præmisser i Laval-afgørelsen. Dette ses i Rüffert-afgørelsens præmis 33, hvor der henvises til præmis 80 i Laval-afgørelsen, idet det fastslås, at udstationeringsdirektivet på de i artikel 3, stk. 1, 1. afsnit, litra a)-g), anførte områder udtrykkeligt fastlægger den grad af beskyttelse, som værtsmedlemsstaten kan kræve iagttaget af en udenlandsk tjenesteyder.

Også andetsteds i Rüffert-afgørelsen henvises der til Laval-afgørelsen, og det anføres således under henvisning til Laval-afgørelsens præmis 70 og 71 i Rüffert-afgørelsens præmis 31, at en lønsats kun kan betragtes som mindsteløn, hvis

den er fastsat på en af de i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1 og stk. 8 beskrevne måder.

2.6 Vurdering

Det må på baggrund af ovenstående beskrivelse vurderes, at visse justeringer af den danske retstilstand er nødvendige som følge af Laval-afgørelsen. I dommen fortolkes udstationeringsdirektivet og Traktatens artikel 49 på en måde, der indebærer visse begrænsninger i relation til anvendelsen og udformningen af lovgivning og overenskomster i forhold til udenlandske tjenesteydere fra EU. På følgende punkter vurderes dommen at opstille nogle rammer for retstilstanden i en medlemsstat og at give anledning til overvejelser om en tilpasning fra dansk side:

1) Medlemsstaterne kan nationalt frit vælge en måde til fastsættelse af arbejds- og ansættelsesvilkår, men hvis staten eller fagforeninger stiller krav til udenlandske tjenesteydere på de i udstationeringsdirektivet artikel 3, stk. 1, 1. afsnit, litra a)-g), anførte områder, skal der i praksis være et lovmæssigt grundlag, der med tilstrækkelig klarhed definerer vilkårene. Dette lovgrundlag kan være som beskrevet i artikel 3, stk. 1 og 8, hvilket vil sige, at der enten skal være lovgivet om mindsteløn eller være en lovmæssig forankring af eller henvisning til relevante kollektive overenskomster, der regulerer det pågældende vilkår.

Hvis der således skal kunne stilles krav vedrørende mindsteløn over for en udenlandsk tjenesteyder, der opererer i Danmark, skal der enten lovgives herom eller også er der i praksis to muligheder i form af en "erga omnes"-ordning (udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 8, 1. led) eller ved at lægge kollektive aftaler, der indgås af de mest repræsentative parter og som gælder på hele det nationale område (udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 8, 2. led, 2. mulighed) til grund.

2) Vilkårene i direktivets art. 3, stk. 1, 1. afsnit, litra a)-g) skal under alle omstændigheder fremgå af bestemmelser (hvad enten det er lovgivningsmæssige bestemmelser eller bestemmelser i kollektive overenskomster, der lægges til grund, eller en kombination), der er tilstrækkeligt præcise og tilgængelige til, at det ikke i praksis gøres umuligt eller urimeligt vanskeligt for en udenlandsk virk-